

«Βίρα τις άγκυρες!»

Ευαγγελία Στρατή

Η μικρή Άννα κοιτάζει έξω από το παράθυρό της με μια νοσταλγία. Της λείπει ο παππούς της, οι φίλες της. Έχει κουραστεί να μένει κλεισμένη μέσα στο σπίτι εξ' αιτίας του νέου ιού, που αρρωσταίνει τους ανθρώπους, μα ξέρει πως πρέπει να το κάνει για το καλό όλων. Κλείνει για μια στιγμή τα μάτια της. Μακάρι να τελειώσει όλο αυτό σύντομα και όλα να ξαναγίνουν όπως πριν!

Τα ανοίγει και δεν πιστεύει αυτό που αντικρίζει. Θα έπρεπε να βλέπει τον κήπο της, το καταπράσινο γρασίδι, την κούνια της πάνω στη μεγάλη βελανιδιά και την αυλή της με τα παιχνίδια ολόγυρα απλωμένα. Μα, όχι, δεν βλέπει τίποτα από αυτά.

Τα μάτια της αντικρίζουν το πιο απίστευτο, το πιο μαγικό θέαμα. Μια καταγάλανη θάλασσα να απλώνεται στο μέρος του κήπου και από τη βελανιδιά, που τώρα πια είναι ένας κοραλλένιος ύφαλος, να ξεπροβάλλει ένα μικρό καράβι. Η φίλη της, η Μαρία, στέκει στην πλώρη και της κάνει νόημα να μπει κι εκείνη μέσα στο καράβι. Η Άννα χωρίς δεύτερη σκέψη πηδάει από το ανοιχτό παράθυρο και βρίσκεται κοντά της.

Η Μαρία της χαμογελά και της λέει:

«Άννα, ήρθα να σε πάρω να πάμε στους φίλους μας. Τώρα που μπορούμε να βγούμε από το σπίτι, θέλω να τους ξαναδώ όλους. Μου έχουν λείψει τόσο πολύ! Τι λες; Πάμε;»

Η Άννα την έσφιξε στην αγκαλιά της.

«Επιτέλους, θα βρεθούμε με τους αγαπημένους μας φίλους, θα τους ξαναδούμε, θα τους αγκαλιάσουμε. Πάμε λοιπόν.»

«Εμπρός, βίρα τις άγκυρες», λέει η Μαρία.

«Όμως, στάσου μια στιγμή», η Άννα της πιάνει το χέρι. «Μήπως θα μπορούσαμε να περάσουμε πρώτα από το σπίτι του παππού μου; Έχω να τον δω τόσο πολύ καιρό και μου έλειψε αφάνταστα. Θέλω να τον αγκαλιάσω ξανά, να του πω ότι τον αγαπώ.»

«Έγινε! Πρώτη στάση στον παππού!»

Το καράβι, σαν να πετάει πάνω στα γαλάζια νερά, τρέχει να πάει όσο πιο γρήγορα γίνεται τα δυο κορίτσια να συναντήσουν τους αγαπημένους τους. Τίποτα δεν μπορεί να το εμποδίσει. Το ταξίδι έχει ξεκινήσει! Η Άννα κρατά το χέρι της Μαρίας και οι δύο μαζί χαμογελούν ευτυχισμένες.

«Αννούλα μου, αγάπη μου, έλα, είναι ώρα να ξυπνήσεις. Πρώτη μέρα που θα βγεις από το σπίτι, μετά από τόσον καιρό. Δεν θέλεις να καθυστερήσεις, έτσι;», ακούστηκε η φωνή της μαμάς της.

Η Άννα άνοιξε τα μάτια της. Ωστε, δεν ήταν αλήθεια; Όλα αυτά που είχε δει ήταν ένα όνειρο;

Η μαμά της συνέχισε:

«Η φίλη σου η Μαρία είναι εδώ και σε περιμένει. Φοράει και ένα ναυτικό καπέλο. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί».

Η Άννα πετάχτηκε από το κρεβάτι.

«Εγώ ξέρω, μαμά, γιατί. Το ταξίδι μας αρχίζει και τίποτα πια δεν μπορεί να μας σταματήσει. Ούτε καν ένας ιός!»